

Laurențiu ORĂȘANU

Și tu poți fi ca *El* (continuare din pag. 10)

„Nemți, austrieci, totuna. Când a fost să facă lipeala, au făcut-o, nu? Da' io nu mă uit spre apus, apusul nu ne aduce nouă nimica nou. Io mă uit mereu către răsărit, de acolo răsare soarele la noi în țară. În fotbal, dacă nu joci colectiv, e ca și cum ai face agricultură fără irigații. Ce-i aia „avem personalități”? Din astea găsești cu duiumul la Inter sau la Real. Ei îl au pe Jair, pe Mazzolla II, pe Fachetti, pe Zoff, pe Maradona. „Stamate, vezi că Maradona e argentinian, bre.” „Păi io cum am zis? Nouă nu ne trebuie, domnule, personalități în fotbal. Noi venim cu spiritul nou, cu spiritul colectiv, de echipă. Așa că mai lăsați-o cu Dobrin. Dobrin nu e zeu. Și chiar de

bruiaj.

Organele erau din ce în ce mai satisfăcute de felul în care se desfășura agitația vizuală în Țiglina 6. Organizaseră chiar un schimb de experiență pe întreaga Capitală, chemând toate asociațiile de locatari, comitetele de pensionari și de femei de stradă să urmeze exemplul dat de Țiglina 6. Dintr-o scăpare de neiertat, acțiunea aceasta, de generalizare a experienței înaintate, fusese pusă sub semnul: „Și voi puteți fi ca *El*”. Degeaba se scuzase organizatorul, secretar de partid cu propaganda, când fusese chemat la C. C. și întrebat: „Care *El*, tovarășu' Ilie Ionel, care *El*?” Fusese trimis de

ziua de lungă, la meciurile de pe maidan. Și uitau să mai mănânce. În schimb, porcii de lângă Troiță, de pe alea asfaltată, se puteau concentra acum asupra lăturilor, mâncau la ore fixe, și nu mai erau stresați, ca înainte, de grija de a nu pierde nici o fază de gol. Gardul de prefabricate le retezase visul de a juca și ei fotbal vreodată. Dintre toți, cel mai mult lua în greutate porcul lui Stamate. Asta îi făcea pe ceilalți locatari să-și dojenească porcii lor: „Ce, tu nu poți fi ca *el*? Ești tu mai prost decât porcul lui Stamate?”

Stamate rămânea impasibil în fața acestor invidii fără rost. Nici măcar nu se sinchisea să le menționeze în rapoarte. Căutase și el explicația în spatele gardului de prefabricate. Și, spre deosebire de colocatarii săi, o și găsisese. Porcul lui nu mai vedea el fazele de gol, din pricina gardului cel nou, dar tot mai vedea chipul Tovarășului zâmbindu-i de la Troiță. De aceea mânca el cu drag. „Ochiul stăpânului îngrășă porcul” filozofase Stamate. Avea grijă să-i mai citească, din când în când, pagina aceea din Scânteia. Multe generații de porci crescuseră astfel sub zâmbetul ocrotitor al Tovarășului.

Curios lucru, citind titlul gazetei, nimeni nu încercase nici cea mai mică dorință. Nimeni din Țiglina 6 nu încercase să fie ca *El*. Prin alte părți, poate tocmai pentru că nu aveau o gazetă vestită ca a lor, mai încercase, când unul, când altul. Nu le mersese. Dacă i-ar fi întrebat pe cei din Țiglina 6 ar fi aflat că nimeni nu poate fi ca *El*. Asta era și cheia zâmbetului: numai el putea ridica baraje, numai el putea ascunde vederii toate porcăriile, și numai și numai *El* putea îngrășă porcul lui Stamate.

Ascultând poveștile acestea, mai noi sau mai vechi, biografii autorului se cam plictiseau. Mai dădeau ei din când în când la porci. Mai trăgeau cu coada ochiului la fetișcanele care se fățâiau pe alee, doar-doar le-o fluiera cineva. Nu le prea fluiera nimeni. Băieții erau serioși, nu-și pierdeau vremea cu astfel de prostii. Jucau fotbal de dimineața până seara. Rapidul, Steaua, Progresul, Sportul Studentesc, Știința Craiova jucau pe rând contra lui Dinamo. Erau singurele meciuri pe care Dinamo le pierdea. Și încă la scor. Nimeni nu vroia să joace la „Dinamo”. Auziseră că *El* ținea cu Steaua. Cum ar fi putut ei să ajungă ca *El* dacă ar fi jucat la „Dinamo”? Cei care cădeau la sorți să joace la „Dinamo” făceau cruci pe lângă Troiță, ca și cum ar fi vrut să fie iertați de un mare păcat.

Tot chibitând la meciuri, sau ținând scorul, biografii încercaseră să afle cum juca Autorul, pe ce post, cu care picior șuta, dacă marca goluri și din ce poziții anume. Aflaseră cam cu mirare că Autorul nu prea alerga, nu dădea pase, nu dădea fuga să aducă mingea sărită peste gardul grădinițelor sau peste gardul de prefabricate. Nu făcea nimic din toate astea. Dar când era de dat gol, nu era nimeni ca el. Trăgea întotdeauna dintr-o bucată. Îi ziseseră într-un timp Gerd Muller. Asta până își dăduseră seama că un nume nemțesc nu era potrivit pentru un autor român. Golurile semnate de Autor erau comentate de Troiță, de parcă ar fi fost vorba de golurile lui Cămătaru sau Marcel Răducanu, sau Balaci.

„Păcat că s-a apucat de scris, domnu' Zidaru, ieșea din el un mare fotbalist. Cât o să câștige ca autor? Pe când ca fotbalist, hă-hă, păi un fotbalist din 5 goluri își ia o Dacie, nu? Sau video din astea care le aduc aviatorii sau vaporenii. Ar fi scris și de mata în Sportul, om erai! Nu zic, ca autor o să vorbească despre el revistele literare. Dar spune și matale, cine citește la noi revistele literare? Poate d-ra Jeanette, că am văzut că-i aduce nea Ghiță și *Piff*, și *l'Humanité*. Poate mamzela, zic poate, dar câți ca ea? În afară de noiăștia din Țiglina 6 care îl știm ca pe un autor consacrat, câți or să mai știe de Liță al matale? Adică, să nu mă înțelegi greșit – făcea administratorul Stroe – o să fie el cunoscut. Cărțile lui vor fi în toate librăriile, în toate bibliotecile. Dar pe el, el ca persoană în carne și blugi, n-o să-l știe nimeni cum îl știu toți pe Ricanu, sau pe Mopsu, sau pe Constantin ăla de-a ratat penaltiul la Tokio. Știu domnu' Zidaru, e nedrept, la talentul lui de autor, s-ar cuveni mai mult. Și câți n-ar da să fie ca el. Dar și mai mulți și-ar arunca operele din librărie în stradă numai să fie recunoscuți pe stradă ca Ricanu, asta ca să dau un exemplu”.

„Ce să fac, domnu' Stroe, ce să fac dacă i-a plăcut cartea?” Avea dreptate Stroe ăsta, gândea tatăl Autorului. Nu degeaba l-au ales administrator pe două blocuri. Era mult mai bine ca fotbalist decât ca autor. Dar baiatul lui îi plăcuseră cărțile, nu mai era loc de întors. Cât timp Autorul mersese la școală, când îl vedea cu câtă grijă își pune el cărțile în ghiozdan (biografii notau furibunzi), cum le păstra el neatins, tatălui Autorului îi creștea inima de bucurie și uita de gloria fotbalistică căreia feciorul său îi dăduse cu piciorul.

New York, mai 2004

CUVÎNTAREA TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU la posturile de radio și televiziune

Ultimul număr al *Scînteii* afișat la Troiță

ar fi, noi nu mai credem în zei. Să coboare dumnealui de pe pedestal și să-și ridice jambierele. Și dacă mai bate singur pe Dinamo o singură dată, eu zic să se anuleze meciul. Jucăm fotbal în 11 sau ce? Ȑilalți 10 de la Argeșul pe ce iau salariu și primă de meci?”

Citeau tovarășii, râdeau. Pătimaș Stamate ăsta. Dinamovist de nădejde, se putea conta pe el. Pe Dobrin îl lăsa în plata Domnului, adică la F. C. Argeș. Mai chemau din când în când câte un comentator de la Troiță care se evidențiasse în rapoartele lui Stamate. Aveau cu el un schimb de idei, îl convingeau că Dinamo are cea mai tare echipă. Venea omul rapidist, sau bancar, ieșea dinamovist, fericit că a scăpat numai cu atât. Renunța la pijamalele în culorile Rapidului, sau Stelei, sau Progresului, și venea la Troiță alb tot. Și, măcar pentru un timp, nici nu mai încerca să vadă meciurile din divizia A la Radio Europa Liberă. Îl convinseseră băieții aceia, într-un mod pe deplin elocvent, că acel post una că e post de radio, două, că nu transmite meciuri, și trei, chiar dacă ar transmite, tot n-o să poată să fie mereu pe fază. Că doar nu degeaba își luau leafa colegii lor de la

urgență să ridice nivelul muncii de propagandă la herghelia din Vicovul de Jos. De întors avea să se întorcă abia în alt capitol al vieții autorului. Pe cai mari. Atunci când, mai întâi Timișoara, apoi toată țara, ceruse în mod vehement schimbarea pozei de la gazeta din Țiglina 6.

Eșecul schimbului de experiență fusese spre norocul celor din C13-14. Experiența rămăsese negeneralizată, iar gazeta lor – unică. Sectorul de partid luase totuși unele măsuri. Aleea dintre Troiță și porcării fusese măsurată și asfaltată, iar gardurile improvizate de fiecare proprietar de cotineată fusese înlocuite cu un gard din prefabricate. Băieții făceau acum curse pe biciclete, fetele mai măricele întindeau și ele tot felul de curse. Seara, când era prea întuneric ca să se mai poată juca fotbal, tot tineretul se strângea la lumina becului de la Troiță.

Aleea de la Peluza a II-a rămăsese tot neasfaltată, iar cotețele riverane – fără zid de prefabricate. Efectele nu întârziară să apară. Porcii de la Peluza II continuau să caște ochii printre scândurile sau țăruișii cotețelor, cât era